

bagelagt en lang og meget hæderlig Tjeneste, og den Omstændighed, at de ere blevne udnævnte til Officerer, burde ikke stabe dem nu i deres senere Liv. Jeg skal derfor paa det Bedste anbefale ogsaa dette Lovudkast til Thingets Velvillie.

Det tredie Lovudkast har til Gjenstand en forhenværende constitueret Underlæge H. Tolberlund, som i 1848 efter den Opfordring, der blev rettet til de medicinske-chirurgiske Studerende, meldte sig til frivillig Tjeneste. Han blev ansat i Hæren og har siden den Tid tjent i den, indtil Gjennemførelsen af den nye Hærsordning ogsaa gjorde hans Afstedigelse nødvendig. Han har de bedste Vidnesbyrd fra sine Foresatte for en samvittighedsfuld Udførelse af al den Tjeneste, der har været ham paalagt, og hans Skæbne vilde nu være meget sørgelig, dersom ikke Rigsdagen skulde ville bevilge ham den Pension, som søges for ham, nemlig 340 Rd. Han har, som sagt, aldrig kunnet ansættes kongelig, men har kun været constitueret. Smidlertid har han i denne Egenstabs-tjent fra 1848 indtil nu, altsaa i 20 Aar, og da han har tilbragt sine bedste Aar paa denne Maade, er han, saa at sige, afstaaen fra Erhverv nu. Jeg skal ogsaa anbefale dette Lovudkast paa det Bedste til det høie Thing.

Formanden: Exemplarer af disse Lovudkast vilde blive ombeelte til de Herrer Medlemmer.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var: Fortsættelse af første Behandling af „Forslag til Lov om Gjennemførelsen af Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetspleien samt Indførelse af Nævninger i Misgjerningsager og i Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser.“

Formanden: Det vil erindres, at det er det under Forhandlingerne igaar fremkomne Forslag til en motiveret Dagsorden, der nu foreligger som Gjenstand for Forhandlingerne. I Gaarsmødet oplæste jeg Forslaget til den motiverede Dagsorden, og der er før Mødet, hvad jeg i Gaarsmødet antydede vilde skee, paa

de Herrers Plads'er ombeelt et Afstryk deraf. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds har Ordet.

Ninestad: Trods den levende Interesse, som jeg føler og altid har følt for denne Sag, fandt jeg dog igaar at maatte afholde mig fra at udtale mig om det forelagte Lovforslag, da det var til Forhandling. Paa den ene Side saae jeg mig nemlig ikke istand til at billige det Skridt, som den ærede Forslagsstiller her havde gjort. Thi naar det var Hensigten, — som jeg formodede, og som den ærede Forslagsstiller jo ogsaa senere har erklæret, at det var, — gennem Forhandlingerne her i Thinget at fremkalde en Afgjørelse, som Folkethinget turde og vilde vedkjende sig som sit sidste Ord i denne Sag, forinden det sendte det til Landstinget, kunde jeg ikke værge mig mod den Opfattelse, at dette vilde være i ikke ringe Grad at afkære Regjeringens berettigede Indflydelse paa denne Sags Ordning; thi jeg skjønner ikke rettere, end at man ikke var berettiget til at opstille den Fordring, at den Justitsminister, der først i August Maaned var tiltraadt sin Function, allerede skulde have bundet en saadan Oversigt og være bleven saaledes enig med sig selv om, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade han vilde gennemføre denne Reform, at han skulde see sig istand til, som det maa være Regjeringens Sag i et saadant Anliggende, at lede Forhandlingerne her i Thinget. Men paa den anden Side maatte haade min Interesse for Sagen og den Afgørelse, jeg har for den ærede Forslagsstillers Anskuelse saavel i Almindelighed som navnlig med Hensyn til dette Anliggende, som han igjennem et heelt Liv har omfattet med en inderlig Barme og forfulgt med en aldrig svækket Interesse, gjøre mig tilbøielig til at udtale mig mod Sagens videre Fremme. Efterat nu imidlertid Forhandlingerne ere sluttede, og efterat der er fremkommet et Forslag til en Dagsorden som den foreliggende, har jeg troet at burde tage Ordet, for med nogle faa Ord at rette den Opfordring eller dog Hensinling til den ærede Forslagsstiller, om han dog ikke nu maatte være tilbøielig til at tage Forslagene tilbage. Det forekommer mig